

Yüksek sesle gülmeye başladı. “*Bunu* daha önce de duymuş-
tum.”

“Doğru, eminim bunu sana sık sık soruyorlardır.”

“Haydi küçük korkak, sırtıma tırman.”

Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum ama açıkça
görülüyordu ki gayet ciddi. Yüzümdeki tereddütü görünce
gülümsedi ve bana uzandı. Kalbim buna hemen tepki verdi, her
ne kadar düşüncelerimi okuyamasa da, kalp atışlarım beni he-
men ele veriyordu. Sonra beni sırtına almaya çalıştı, ben fazla
bir çaba göstermiyordum. Sırtına çıktığımda bacaklarımı ve kol-
larımı ona o kadar sıkı kenetledim ki, normal bir insan kesin bo-
ğulurdu. Bir kayaya tutunmak gibi bir şeydi.

“Sırt çantandan biraz daha ağırım,” diyerek onu uyardım.

“Hah!” dedi gülerek. Neredeyse sesinden gözlerini devirdiği-
ni duyabiliyordum. Onu daha önce hiç bu kadar keyifli görme-
miştim.

Bir anda elimi tuttu, avucumu yüzüne bastırdı ve derin bir
nefes aldı. Çok şaşırmıştım.

“Benim için çok kolay,” dedi mırıldanarak.

Sonra koşmaya başladı.

Şimdiye kadar onun yanında duyduğum ölüm korkusu, şu
anda hissettiklerimin yanında hiç kalırdı.

Bir kurşun gibi ormanın kalın örtüsünden hızla sıyrıldı, tıpkı
bir hayalet gibiydi. Ayağının yere değdiğine dair hiçbir ses ya da
ipucu yoktu. Nefes alıp veriş i hiç değişmedi, sanki hiçbir güç
harcamıyordu. Ama ağaçlar hızımızla sarsılıyor, çok yakınımız-
da duruyorlardı.

Her ne kadar ormanın soğuk havası gözlerimi yaksa da, on-
ları kapatamayacak kadar korkmuştum. Sanki uçmakta olan bir
uçanın camından başımı sarkıtmış gibiydim. Hayatımda ilk defa
hızlı hareketten kaynaklanan bir baş dönmesi hissediyordum.

Sonra her şey bitti. Bu sabah Edward’ın bahçesine ulaşmak
için saatlerce yürümüştük ama şimdi birkaç dakika içinde kam-
yonetin yanına gelmiştik.

“Çok heyecan vericiydi değil mi?” Sesi yüksek ve coşkulu
çıkıyordu.

Hareketsizce durdu ve sırtından aşağıya inmemi bekledi. De-
nedim ama kaslarım bu isteğime karşılık vermiyordu. Başım hız-
la dönerken kollarım ve bacaklarım kenetlenmiş bir şekilde du-
ruyordu.

“Bella,” dedi endişeli bir şekilde.

“Sanırım biraz uzanmam gerekiyor,” dedim nefes nefese.

“Çok özür dilerim.” Beni bekliyordu ama ben hâlâ hareket
edemiyordum.

“Sanırım bana yardım etmen gerekecek,” dedim.

Sessizce güldü ve boynunu tutan elimi nazikçe gevşetti.
Onun bu gücüne karşı koymak mümkün değildi. Sonra beni ken-
dine doğru çekti ve bir bebek gibi kollarına aldı. Bir süre tuttuk-
tan sonra beni çalıların üzerine yatırdı.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Başım bu kadar dönerken nasıl hissettiğimden emin olama-
dım. “Sanırım biraz başım dönüyor.”

“Başını dizlerinin arasına koy.”

Denedim, biraz işe yaradı. Yavaş yavaş nefes alıp veriyor,
başımı mümkün olduğu kadar sabit tutmaya çalışıyordum. Gelip
yanıma oturdu. Bir süre sonra başımı kaldırabileceğimi hisset-
tim. Kulaklarım çınıyordu.

“Sanırım bu pek de iyi bir fikir değildi,” dedi.

Olumlu yaklaşmaya çalışıyordum ama sesim çok zayıf çık-
mıştı. “Hayır, bu çok ilginçti.”

“Hah! Bir hayalet gibi beyazsın, hayır benim kadar beyaz-
sın.”